

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: A. E.
státní příslušnost Turecká republika

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2023, č. j. OAM-799/ZA-ZA11-
ZA17-R2-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal žalobou doručenou soudu dne 9. 6. 2023 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle

ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. V žalobě uvedl následující námitky.

2. Podle žalobce byla v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena jeho práva a žalovaný zcela nedostatečným způsobem posoudil důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem, když důvodem podání žádosti byly obavy žalobce z porušení jeho základních práv v souvislosti s jeho kurdskou národností. Dle názoru žalobce žalovaný bagatelizuje problémy kurdské menšiny v Turecku.
3. Žalovaný dle názoru žalobce nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, když žalobce uvedl, že je sympatizantem politické strany HDP, v Turecku se zúčastňoval demonstrací proti invazi do syrského Afrinu, přičemž kvůli těmto aktivitám je policií hledán bratr žalobce, jeho babička i otec byli zadrženi policií a otec byl následně na policejní stanici vystaven fyzickým útokům. Policie se zajímá i o žalobce.
4. Žalovaný dále dostatečně neodůvodnil, jakými úvahami se řídil zejména pokud jde o posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany z důvodu odmítání výkonu povinné vojenské služby žalobcem nebo jeho problémů s policií, kterým čelil před odchodem z Turecka.
5. Dle názoru žalobce žalovaný porušil § 12 a § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce splnil zákonné podmínky pro udělení azylu i pro udělení doplňkové ochrany.
6. Žalovaný si neobstaral dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobce, zejména ve vztahu k možnosti využití institutu vnitřního přesídlení, nezjistil tedy všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zároveň nepřihlížel ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo a co žalobce uváděl v průběhu pohovorů.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na dostačující zdůvodnění v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že obavy prezentované žalobcem nelze považovat za azylově relevantní. Mezinárodní ochrana ani doplňková ochrana nebyla žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav žalobce ze skutečného nebezpečí vážné újmy.

Zjištění z obsahu správních spisů

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 17. 9. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný o této žádosti rozhodl rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019, č.j. OAM-799/ZA-ZA11-ZA17-2018 tak, že mezinárodní ochrana se neuděluje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který rozsudkem ze dne 13. 12. 2019, č.j. 73 Az 3/2019-49 žalobu zamítl. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, na jejímž základě rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 12. 2020, č.j. 5 Azs 466/2019-41 tak, že citovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci zrušil. Následně Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci svým rozsudkem ze dne 7. 5. 2021, č.j. 73 Az 3/2019-131 rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2019 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V napadeném rozhodnutí žalovaný tedy znovu posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, vázán závěry výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, jenž žalovanému uložil, aby si v dalším řízení především opatřil co nejaktuálnější informace o zemi původu žalobce, které budou co nejpřílehavější na veškeré aspekty žalobcova příběhu a také aby v novém rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu zvážil objektivní

opodstatněnost obav žalobce z pobytu v Turecku, a to i v jiné části Turecka po případném vnitřním přesídlení, a to z pohledu možného porušování lidských práv žalobce.

9. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 20. 9. 2018 žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný. Je kurdské národnosti a hovoří kurdsky, vyznává islám. Narodil se ve městě Virasenhir v Turecku, které se nachází v oblasti Afrin, poblíž hranice se Sýrií. V Turecku žil se svými rodiči, bratrem a sestrou. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, sympatizuje se stranou HDP. K cestě do České republiky sdělil, že si nechal vystavit v Turecku pas v roce 2017, s platností do roku 2027, jeho otec mu v Ankaře zařídil vízum do ČR. Z bydliště jel autobusem do Istanbulu, odkud odletěl do Prahy a to dne 9. 9. 2018. Dříve nikdy mimo vlast nebyl, žil ve Virasenhiru, ale pracoval i mimo své bydliště, např. v Antalyi, v tom případě zde žil u příbuzných.
10. Žalobce uvedl, že důvodem vycestování ze země původu byla obava ze zadržení kvůli dvojímu nelegálnímu překročení hranice do Sýrie v roce 2014. Žalobce poskytoval přeshraniční pomoc pro bojovníky v Sýrii, když v té době hranice nebyla hlídána. V roce 2014 také protestoval ve Virasenhiru proti bojům v Sýrii, šlo o mnohatisícovou a zhruba hodinu trvající demonstraci, která byla rozpuštěna policií. Otec žalobce byl zadržen policií a bit, protože rodina posílala do Sýrie humanitární pomoc, potraviny a léky, otec byl pak soudem podmíněčně odsouzen. Žalobcova babička byla odsouzena na pět let.
11. Při doplňujícím pohovoru se žalobcem, který proběhl dne 9. 8. 2021 žalobce uvedl, že v roce 2014 poskytoval přeshraniční pomoc pro bojovníky v Sýrii, šel dvakrát přes hranici do města Koban, kam nesl potraviny a léky. Na hranici žádné kontroly nebyly, byla volně průchozí. Po roce 2014 již v Sýrii nebyl, jelikož hranice byla hlídána. Žalovaný konfrontoval žalobce s jeho tvrzením před Nejvyšším správním soudem, kde tvrdil, že byl v Sýrii i před svým příjezdem do ČR v roce 2018. Žalobce k tomu opětovně uvedl, že zmíněnou pomoc poskytl pouze 2x v roce 2014. Svě sympatie ke straně HDP projevuje žalobce tak, že jí fandí. Žalobce si myslí, že turecká policie nějak prověřuje jeho cesty do Sýrie v roce 2014, jeho otce občas policie navštíví a zeptá se, kde se žalobce nachází. Ohledně návratu do Turecka se žalobce domnívá, že tam bude zabit nebo skončí ve vězení.
12. Žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Turecku, a to: Zpráva Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE)-turecký policejní sbor, únor 2022; Informace Justiční akademie Turecké republiky – Turecký soudní systém (struktura), březen 2022; Informace MZV ČR, č.j. 103966-6/2022-LPTP (státní zastupitelství), březen 2022; Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace, červenec 2022; Informace MZV, Turecko-turečtí občané kurdského původu, říjen 2022; Mezinárodní organizace pro migraci, Turecko – Přehled situace v Turecku, březen 2021; Zpráva OECD, Turecko, ekonomická situace, září 2022; Informace OAMP, Lidově demokratická strana (HDP), září 2022.
13. Dne 17. ledna 2023 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Vázán rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci i Nejvyššího správního soudu se žalovaný zaměřil na žalobcovu politickou aktivitu, na níž mohlo být navázáno politické pronásledování, a to žalobcova účast na demonstracích proti bojům v Sýrii, jeho členství ve straně HDP, jeho přeshraniční pomoc do Sýrie v roce 2014. K účasti na demonstraci žalobce sdělil, že proběhla někdy v roce 2014, zúčastnilo se jí asi 5 tisíc osob a byla rozpuštěna policií pomocí slzného plynu. Žalobce se domnívá, že demonstrace nebyla povolena a policie ji ukončila, protože místním obyvatelům vadilo velké sročení osob. Od roku 2014 jiné

problémy ve vztahu ke své osobě vztahující se k demonstraci neuvedl. O politické straně HDP žalobce sdělil, že je jejím sympatizantem, chodí ji volit a dochází na její mítinky. Ohledně pomoci bojovníkům v Sýrii uvedl, že překročil nikým nehlídanou hranici dvakrát v roce 2014 a zanesl jídlo bojovníkům v Kobani. Po roce 2014 už byla hranice hlídaná a další cesty neuskutečnil.

14. Výše uvedené skutečnosti žalovaný vyhodnotil z pohledu § 12 písm. a) zákona o azylu tak, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, neboť v minulosti žalobce nelze nalézt žádné závažné a přetrvávající porušení politických práv nebo adresné akty státní moci proti jeho osobě, jak o nich hovoří citované ustanovení. Žalobce hovořil o svých subjektivních obavách, přímo proti jeho osobě ale k žádným zásahům, které by bylo možno považovat za azylově relevantní pronásledování, ze strany tureckého státu nedošlo. Rozpuštění nepovolené demonstrace nepovažuje žalovaný za azylově relevantní pronásledování. Strana HDP v Turecku běžně působí, lze ji volit. Jak uvádí informace OAMP, členové HDP nejsou systematicky stíháni a o jejich zatčení rozhodují mnohdy svévolné a náhodné faktory, když nejrizikovějšími faktory jsou samotné členství v HDP, účast při pozorování voleb, účast na demonstracích, rozšiřování literatury o kurdeckém separatismu (Informace OAMP, Lidově demokratická strana HDP, září 2022 – represe proti řadovým členům HDP). Žalobce přitom není členem strany HDP, jediný rizikový faktor u něj je účast na nepovolené demonstraci v roce 2014. Žalovaný dovodil, že z těchto důvodů je značně nepřiléhavé uvažovat o žalobci jako o osobě, která by měla být perzekuována za své sympatie ke straně HDP.
15. Co se týká nelegálního překročení hranice do Sýrie v roce 2014 dospěl žalovaný k závěru, že žalobce vyslovuje budoucí obavy, když oporu v tomto mu tvoří zkušenost jeho rodiny (potrestaný otec, babička). Nicméně k překročení hranice žalobcem došlo v roce 2014, žalobce Turecko opustil legálním způsobem v roce 2018. Po dobu těchto čtyř let nebyl o žalobce projeven žádný zájem ze strany tureckých orgánů činných v trestním řízení. Zájem o žalobce nebyl projeven ani do doby vydání napadeného rozhodnutí, přestože turecké orgány ví, kde se žalobce nachází. V případě zahájení trestního řízení turecké orgány běžně projevují zájem o vydání svých občanů v extradičním řízení. Pokud by turecká policie chtěla žalobce stíhat za jeho jednání v roce 2014, měla k tomu čas do roku 2018, kdy byl v Turecku a má tuto možnost i nadále, jelikož ví, že se žalobce nachází v České republice. Turecko dlouhodobě žádá v extradičních řízeních mnoho zemí EU o vydání osob, které považuje za teroristy, žalobce ovšem takovou osobou není. Žalovaný připomenul, že v azylovém příběhu žalobce neshledal znaky azylově relevantního pronásledování, a že žalobci nic nebrání, aby požádal o udělení povolení k pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný neshledal v případě žalobce odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů, proto žalobci nebyl udělen azyl dle § 12 písm. b).
16. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl ani žalovaný nezjistil, že by byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce, nebyl splněn důvod pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
17. Žalovaný vyhodnotil důvody pro udělení humanitárního azylu žalobci dle § 14 zákona o azylu, kdy zjistil, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a práce schopnou osobou, nepodstupuje žádný typ léčby, která by byla vázána výhradně na území České republiky a žalobce se udělení humanitárního azylu ani výslovně nedomáhal. Neshledal tedy důvody pro udělení humanitárního azylu žalobci podle § 14 zákona o azylu.

18. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda žalobce nesplnil důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, když doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Vážnou újmu se dle § 14a odst. 2 zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. K důvodům udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na jejichž základě by žalobci v případě návratu do vlasti hrozil trest smrti, když v Turecku je tento trest zrušen od roku 2004. Žalovaný proto odmítl přijmout tvrzení žalobce, že v případě návratu do vlasti bude zabit prezidentem Erdoganem. Ve vztahu k nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, žalovaný uvedl, že samotná skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny v Turecku, jej nestaví do nebezpečí vážné újmy, což vyplývá zejména z vyjádření českého zastupitelského úřadu v Turecku i dalších informací o zemi původu. I vzhledem ke kumulaci skutečností, že žalobce je Kurd a jeho azylového příběhu, žalovaný znovu zdůraznil, že turecké bezpečnostní složky neměly o žalobce zájem ani před jeho odjezdem v roce 2018 a nemají jej ani v současnosti. K otázce, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu, žalovaný uvedl, že Turecko je v naprosté většině území bezpečné, lokální konflikt probíhal poblíž hranice se Sýrií, i ten je však již ukončen. Turecko je přitom pro své občany otevřenou zemí, v níž je možné cestovat a přemísťovat se, přičemž masová migrace v rámci Turecka do urbanizovaných lokalit je běžným jevem. Sám žalobce uvedl, že po nějakou dobu pracoval a bydlel v Antalyi. V souhrnu všech výše uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Rovněž nebyl shledán důvod k udělení doplňkové ochrany dle § 14b odst. 1 zákona o azylu, když v řízení nevyšlo najevo, že by byla v České republice udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.

Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
21. Žalobce po podání žaloby doplnil do spisu důkazy o nových skutečnostech o svém životě v České republice, a to čestné prohlášení o otcovství ze dne 13. 6. 2024, smlouvu o nájmu bytu ze dne 27. 7. 2024 a informoval soud, že žije v partnerském vztahu se slečnou B., s níž očekává v říjnu 2024 narození dítěte. Krajský soud se uvedenými skutečnostmi nicméně více nezabýval, neboť jsou pro potřeby přezkumu napadeného rozhodnutí irelevantní.

22. Krajský soud tak přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu vznesených žalobních námitek a v té souvislosti také tím, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s požadavky uloženými Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci a Nejvyšším správním soudem.
23. Při posouzení prvního žalobního bodu krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný se dostatečně zabýval důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem v souvislosti s jeho kurdskou národností a tyto problémy nebagatelizoval. Nicméně na základě získaných informací o zemi původu (viz bod 12. rozsudku) nedospěl k závěru, že Kurdové jsou v Turecku azylově relevantní skupinou, tedy skupina jako celek je terčem pronásledování. Toto netvrdil v průběhu správního řízení ani v podané žalobě ani žalobce, naopak sám konstatoval, že obecně špatný stav ochrany lidských práv v určitém státě není důvodem pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany příslušníkům tohoto státu. Zprávy citované v žalobě potvrzují závěr žalovaného, že turecké státní orgány aktivně vystupují proti osobám, které kritizují vládu nebo jsou podezřelí ze sympatií se stranou PKK. Tato skutečnost v azylovém příběhu žalobce absentuje, neudal žádný osobní problém s tureckou policií po dobu svého pobytu v zemi původu. Tvzení žalobce uvedené v žalobě, že se na něj policie chodí vyptávat do domu jeho rodiny, koliduje s faktem, že turecké státní orgány ví, na základě vydaného víza, že žalobce je v České republice od roku 2018, přitom mu v odjezdu nijak nebránily a nikdy o něj oficiální cestou neprojeví zájem. Žalobce dále vytýká, že žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce, ovšem sám nedoložil žádné jiné materiály, které by podpořily jeho argumentaci.
24. Krajský soud při zamítnutí žalobní námítky vyšel z názoru Nejvyššího správního soudu, který konstantně judikuje, že samotná kurdská národnost u osoby turecké státní příslušnosti není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Obavy z pronásledování jsou namíste zejména u politicky činných osob nebo osob zapojených do neúspěšného státního převratu. Např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č.j. 1 Azs 177/2018-28 NSS uvedl, že se: *„zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. ...obavy z pronásledování by mohly být namíste zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“*. Dále v usnesení ze dne 25. 4. 2019, č.j. 8 Azs 352/2018-46 NSS uvedl, že: *„nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byl na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“*. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že ačkoli postavení Kurdů v Turecku není optimální, nelze bez dalšího tvrdit, že samotnou příslušností k této menšině by byla naplněna intenzita pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu (viz usnesení ze dne 10. 12. 2015, č.j. 9 Azs 250/2015-23, usnesení ze dne 17. 1. 2019, č.j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 14. 1. 2022, č.j. 2 Azs 240/2021-27). Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od citované judikatury odchýlit.
25. K žalobní námitce, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, když žalobce uvedl, že je sympatizantem politické strany HDP, v Turecku se zúčastňoval demonstrací proti invazi do syrského Afrínu, přičemž kvůli těmto aktivitám je policií hledán bratr žalobce, jeho babička i otec byli zadrženi policií, krajský soud konstatuje, že žalovaný

všechny výše uvedené skutečnosti v napadeném rozhodnutí uvedl a vycházel z nich při posouzení žalobcova azylového příběhu, konkrétně na str. 5-6 napadeného rozhodnutí. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že zadržení žalobcova otce a odsouzení babičky nasměrovalo žalobce k obavám, že by se tyto skutečnosti mohly stát i dalším členům rodiny. Nicméně nejde zde o odůvodněné obavy z pronásledování ve vztahu k jeho osobě, zejména vzhledem k již opakovaně zmíněné skutečnosti, že žalobce v Turecku nikdy pronásledován nebyl.

26. K žalobní námitce, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, jakými úvahami se řídil zejména pokud jde o posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany z důvodu odmítání výkonu povinné vojenské služby žalobcem nebo jeho problémů s policií, kterým čelil před odchodem z Turecka, krajský soud uvádí, že ve správním spise, a to v žádném z pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce neuvedl jakékoliv informace o odmítání výkonu povinné vojenské služby. Při pohovorech naopak uvedl, že si myslí, že policie prověřuje jeho přechody do Sýrie v roce 2014. V době svého pobytu v Turecku kontaktován policií nebyl a nebyl policií ani jiným tureckým úřadem kontaktován ani za dobu svého pobytu v ČR. O této skutečnosti žalovaný podrobně v napadeném rozhodnutí hovoří. Proto krajský soud nepovažuje žalobní námitku za důvodnou.
27. K další žalobní námitce, a to tvrzení, že žalovaný porušil § 12 a § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce splnil zákonné podmínky pro udělení azylu i pro udělení doplňkové ochrany, krajský soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz body 14., 15., 18. a 19. rozsudku). Zde uvedenou argumentaci považuje krajský soud za relevantní, a to ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č.j. 3 Azs 303/2004-79 řekl: *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nespĺňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to i přes skutečnosti, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici nebo osoby zastávající politicky odlišné názory.“*
28. Ani poslední žalobní námitce, že si žalovaný neobstaral dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobce, zejména ve vztahu k možnosti využití institutu vnitřního přesídlení, nezjistil tedy všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nelze dle názoru krajského soudu přisvědčit. Krajský soud má za to, že žalovaný si řádně obstaral aktuální podklady pro rozhodnutí ve věci, když dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jak již bylo řečeno výše, žalobce sám nedoložil žádné jiné materiály o zemi původu, které by žalovaným použité informace vyvracely. Jak řekl NSS v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č.j. 3 Azs 18/2004-37: *„Stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že žalovaný či soud v předcházejícím řízení nezjistil důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“* Analogicky lze citovaný názor využít i pro posuzovanou žalobní námitku.
29. Krajský soud tedy neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou.
30. Krajský soud napadené rozhodnutí posoudil rovněž optikou požadavků formulovaných v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci a došel k následujícím závěrům: žalovaný měl s žalobcem doplňující pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 8. 2021. Žalobce nesdělil žádnou novou informaci o faktickém pronásledování své osoby

v Turecku mezi rokem 2014, k němuž datuje svou politickou aktivitu a rokem 2018, kdy Turecko legálně opustil po získání víza do ČR. Jak uvádí žalovaný, žalobce velmi emotivně popisuje své obavy z možného pronásledování a je skutečností, že politickému pronásledování byli vystaveni žalobcův otec i babička. Nicméně krajský soud souhlasí s žalovaným, že o mezinárodní ochranu formou azylu žádá žalobce, proto je posuzováno pronásledování žalobce, nikoli jeho rodinných příslušníků. Žalobce v doplňujícím pohovoru nesdělil žádné nové a konkrétní skutečnosti vztahující se k jeho osobě, své důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany stavěl zejména na své kurdské národnosti a vztahu Turecka k ní jako ke skupině. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k sympatiím žalobce ke straně HDP, jeho nelegálnímu překročení hranic do Sýrie v roce 2014 i účasti na nelegální demonstraci proti bojům v Sýrii v roce 2014. Nicméně, jak již bylo opakovaně výše řečeno, sám žalobce nikdy v Turecku pronásledován nebyl ani o něj nebyl projevem žádný zájem ze strany tureckých orgánů činných v trestním řízení ani do roku 2018 a ani za doby jeho pobytu v České republice. Tyto skutečnosti vedly žalovaného k závěru, s nímž se ztotožnil i krajský soud, že nepovažuje za pravděpodobné, aby žalobci v případě návratu do země původu hrozilo pronásledování.

31. Žalovaný se zabýval úvahou, zda by vyšší složky policie či soudy byly schopny a ochotny poskytnou žalobci účinnou ochranu a uvedl, že v Turecku existují mechanismy na obranu v případě, že se někomu dostane nezákonného zadržení nebo špatného chování od policie. Policie je úkolována tureckým státním zastupitelstvím, které nad ní má dozorové a dohledové prostředky. V krajním případě je možno dát podnět k Inspekční komisi Generálního ředitelství bezpečnosti, což je turecká obdoba české Generální inspekce bezpečnostních sborů. Žalovaný však zdůraznil, že úvahy o ochraně proti nežádoucímu chování policie jsou jen teoretické, neboť s žalobcem žádné trestní řízení neběží a žalovaný nepovažuje za pravděpodobné, že by s ním bylo nyní zahájeno trestní řízení kvůli jednání z roku 2014, když v jeho důsledku doposud neměl ze strany tureckých státních orgánů žádné obtíže.
32. K otázce bezpečnostní situace na jihu Turecka a možnosti vnitřního přesídlení do jiné části Turecka z hlediska přiměřenosti a rozumnosti takového řešení žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil dokazování (Informace OAMP, Turecko-Bezpečnostní a politická situace, červenec 2022; Informace MZV, Turecko-Turečtí občané kurdského původu, říjen 2022; Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Turecko-Přehled situace v Turecku, březen 2021) a konstatoval, že konflikt mezi syrskými bojovníky a tureckou armádou je ukončen a pokud by žalobce přesto pociťoval jihovýchod Turecka jako nebezpečný, může se v rámci Turecka přemístit kamkoliv, když Turecko je otevřená země a žalobce se za práci přemísťoval již v minulosti. Úroveň služeb, zdravotnictví a dalších služeb je v Turecku plošná. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepovažuje za pravděpodobné, aby žalobci v případě návratu do země původu hrozilo pronásledování, nehodnotil v napadeném rozhodnutí opodstatněnost obav žalobce z pobytu v jiné části Turecka po případném vnitřním přesídlení z pohledu možného porušování lidských práv žalobce. Napadené rozhodnutí dle názoru krajského soudu dostalo rovněž požadavkům formulovaným v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 7. 5. 2021, č.j. 73 Az 3/2019-131 a není zde důvod pro jeho zrušení.
33. Krajský soud si uvědomuje povinnosti žalovaného, jež mu při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany vyplývají ze zákona o azylu, mezinárodních smluv i judikatury a při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného vzal v úvahu aplikaci tzv. test přiměřené pravděpodobnosti, dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008,

č. j. 2 Azs 71/2006-82: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.*“

34. Důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti se přitom aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, správní orgán musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40).
35. Krajský soud má za to, že žalovaný postupoval v souladu s uvedenými principy, když vedl doplňující rozhovor se žalobcem tak, aby zjistil informace o faktickém pronásledování žalobce v zemi původu, které však žalobce neuvedl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí logicky a opakovaně argumentoval, že sám žalobce nebyl v Turecku nikdy za svou činnost trestně stíhán a turecká policie o něj neprojevila zájem po celou dobu jeho pobytu v ČR. Obavy žalobce jsou jistě podmíněné zkušenostmi jeho rodiny, nicméně není přiměřeně pravděpodobné, i vzhledem k plynutí času, že by politické pronásledování žalobce bylo v Turecku zahájeno nyní v případě jeho návratu.

Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. srpna 2024

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

